

Arrest

nr. 144 999 van 7 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een jonge vrouw van Tadzjiek-origine, geboren op 15 Saratan 1371 (6 juli 1992) in de stad Kabul. Uw beide ouders stierven reeds op jonge leeftijd en u werd opgevoed door uw stiefmoeder. Vanaf uw zevende ging u gedurende vijf jaar naar school, waar u in zekere mate leerde lezen en schrijven. In de maand Sunbula 1391 (augustus/september 2012) trouwde u, na een aanzoek door diens zuster, in Kabul met F.(...) W.(...) , eveneens van Tadzjiek-origine. Uw echtgenoot dreef handel tussen zijn geboorteplek Helmand en Kabul. Na het huwelijk woonden jullie eerst twee maanden in Kabul, daarna verhuisden jullie tegen uw zin naar uw schoonfamilie in Helmand. Het leven bij uw schoonfamilie verliep allerminst rimpelloos. Het botste tussen uw eerder progressieve, stedelijke mentaliteit en hun meer conservatieve opvattingen.

Na ongeveer drie maanden in Helmand te hebben gewoond kwam uw man thuis van zijn werk en u zag dat hij verwondingen had. Hij vertelde u dat hij was lastig gevallen door de Taliban omdat zij hem beschuldigden van samenwerking met de overheid. Eén of twee dagen na dit incident verdween uw man spoorloos. Na zijn verdwijning escaleerde ook het conflict tussen u en uw schoonfamilie. Het kwam tot fysiek en psychologisch geweld. Een jaar en zes of zeven maanden na het verdwijnen van uw echtgenoot kwam het nieuws dat uw man overleden zou zijn. Dit nieuws bereikte uw schoonfamilie via de teruggekeerde vriend van uw man. Uw echtgenoot en deze persoon zouden samen Afghanistan zijn ontvlucht, waarna uw man werd doodgeschoten aan de Turks-Iraanse grens. Nadat het nieuws van zijn dood bekend was wilde uw schoonfamilie dat u zou trouwen met uw meer dan twintig jaar oudere schoonbroer. U weigerde en riep de hulp in van uw oom in Kaboel. U belde hem op en de volgende dag kwam hij u in het geheim oppikken in Helmand en keerden jullie samen terug naar Kabul. Uw schoonfamilie gunde u echter geen rust, reeds twee dagen na uw ontsnapping kwamen zij u zoeken in de hoofdstad. Omdat uw stiefmoeder uw oom van hun komst verwittigde, kon hij u op tijd in veiligheid brengen bij de burens. Om u en zijn familie te beschermen besloot uw oom u naar het buitenland te sturen. Acht dagen na uw aankomst in Kaboel verliet u met behulp van een smokkelaar Afghanistan. U nam het vliegtuig van Kabul naar Turkije en vervolgens van Turkije naar Parijs. Het traject Parijs – België legde u per auto af. Op 15 mei 2014 vroeg u hier asiel aan.

U vreest om bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door uw schoonfamilie.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een medisch attest van dokter Azad Rahman en de taskara's van u en van uw echtgenoot neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2 a of b van de Vreemdelingenwet. De reden daarvoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u vervolging vrezen door uw schoonfamilie omdat u hun huishouden bent ontvlucht en een huwelijk met uw schoonbroer weigerde.

De geloofwaardigheid van deze feiten wordt ernstig ondergraven door de vage, lacunaire en weinig aannemelijke verklaringen over uw verblijf bij uw schoonfamilie in de provincie Helmand.

U zou na uw huwelijk bijna twee jaar in het district Sangin in Helmand hebben verbleven met uw schoonfamilie. Het is dan ook opmerkelijk dat wanneer u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gevraagd naar de naam van het dorp waar u verbleef, u het antwoord schuldig bleef. U verklaarde: "Het dorp ken ik niet want ik mocht nooit naar buiten gaan. Ik zag alleen dat het een dorp was" (Verklaring DVZ, p. 4). Het is weinig geloofwaardig dat u bijna twee jaar in een bepaald dorp zou wonen zonder dat u zelfs maar de naam van dit dorp zou kennen, temeer daar dit het dorp was van de familie van uw echtgenoot. Op zijn minst kan worden verwacht dat u, nadat u de hand was gevraagd, nadat uw huwelijk werd voorbereid en nadat u al enige tijd met uw echtgenoot gehuwd was, zou weten in welk dorp zijn familie woonde. Uw verklaringen bij de DVZ stroken bovendien niet met deze bij het CGVS. Tijdens uw gehoor bij het CGVS wist u immers plots wel wat de naam van het dorp was (Gehoor CGVS, p. 4). Hoewel u bij de DVZ vertelde dat u de naam van het dorp niet kende omdat u niet naar buiten mocht gaan, verklaarde u tijdens uw gehoor bij het CGVS dat u de naam van het dorp, "Noni", wel degelijk kende. U hoorde deze naam immers van uw schoonfamilie toen u bij hen verbleef (Gehoor CGVS, p. 12). Hoewel u verscheidene malen werd gevraagd hoe het komt dat u bij de DVZ beweerde de naam van het dorp niet te kennen, maar tijdens uw gehoor bij het CGVS wel, kon u hiervoor geen valabele verklaring geven (Gehoor CGVS, p. 4, 12, 13). Hier moet er opnieuw worden op gewezen dat het ongeloofwaardig overkomt dat u de naam van het dorp van de ouders van uw echtgenoot maar op dat moment zou te weten komen en deze zelfs niet zou hebben geweten op het moment dat u ernaar vertrok vanuit Kabul. Uw tegenstrijdige verklaringen hierover tasten niet enkel de geloofwaardigheid van uw verblijf in het dorp Noni in de provincie Helmand aan, ze ondermijnen ook in sterke mate uw algemene geloofwaardigheid.

U wist ook nauwelijks iets te vertellen over het dorp. U vertelde dat er een moskee was en een waterstroom en dat er net als in andere dorpen stammen wonen met hun families (Gehoor CGVS, p. 12). Zelfs als uw schoonfamilie u, zoals u zegt, zou verbieden om buiten te gaan kan toch worden verwacht dat u na twee jaar een meer doorleefde beschrijving zou kunnen geven van dit dorp. Gevraagd of u andere dorpen in de omgeving van uw dorp kende, kon u enkel het dorp "Khabrekshak" noemen (Gehoor CGVS, p. 13). U kon ook niet aangeven waar het dichtstbijzijnde hospitaal zich bevindt of zelfs niet waar de familie boodschappen deed, iets wat toch wel enige relevantie heeft voor de persoon die het huishouden doet (Gehoor CGVS, p. 13). Ook over het landschap en reliëf bleef u erg vaag. U vertelde enkel dat het dorp groen en plat is. Opnieuw gevraagd hoe het landschap buiten het dorp is, antwoordde u: "dat weet ik niet, of er bergen zijn of niet, want ik mocht niet naar buiten komen"

(Gehoor CGVS, p. 13). Zelfs als u inderdaad niet naar buiten mocht gaan kan toch worden verwacht dat u na een verblijf van twee jaar een minimum aan informatie over de omgeving en het landschap kan geven. De verklaring van uw advocaat dat het onmogelijk is om het landschap te onderscheiden wanneer men een boerka draagt kan ook bezwaarlijk als verklaring worden weerhouden (Gehoor CGVS, p. 23). Bovendien gaat uw onwetendheid over de regio voorbij aan het feit dat u zich naar het dorp hebt begeven en het dorp weer hebt verlaten en zodoende het dorp en de omgeving van het dorp hebt doorkruist. Ook komt het weinig geloofwaardig over dat de familie van uw echtgenoot eerst instemde met het huwelijk van hun zoon met een “moderne” vrouw uit Kaboel om u daarna niet enkel op te sluiten maar u ook quasi elke informatie te onthouden van de plaats waar u zich bevond. Men kan zich moeilijk voorstellen dat in het dagelijkse leven van het huishouden nooit gesproken werd over het reilen en zeilen van het dorp, over de plaatsen waar dingen gebeurden, over waar bepaalde inkopen moesten worden gedaan, of dat men daarover telkens zweeg als u het kon horen. Nog sterker zou zijn dat ook uw echtgenoot, die niet zo conservatief als zijn familie was u elke informatie zou ontfangen (gehoor CGVS, p. 10: “Ik trouwde met mijn man, maar hun familie is anders, zij zijn strenger”). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verblijf in Helmand.

Gezien aan uw verblijf bij uw schoonfamilie in de provincie Helmand geen geloof kan worden gehecht, zijn ook de problemen die u daar zou hebben ondervonden ongeloofwaardig. U maakt dan ook niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging door uw schoonfamilie te koesteren.

Tijdens uw gehoor bij het CGVS op 20 juni 2014 verklaarde u dat uw oom u enkele dagen eerder documenten had opgestuurd, maar dat u deze nog niet zou hebben ontvangen. Het zou gaan om uw eigen taskara, en mogelijk ook uw huwelijksakte en de taskara van uw man (Gehoor CGVS, p. 8). Het CGVS ontving de twee taskara's op 26 augustus 2014. Het is echter merkwaardig dat uw oom documenten naar u zou hebben verzonden, maar dat u niet met zekerheid kan zeggen om welke documenten het gaat. Uw eigen taskara en deze van uw echtgenoot kunnen bovendien enkel een indicatie geven van jullie identiteit, dewelke op dit ogenblik niet wordt betwist door het CGVS.

Verder legde uw advocaat op datum van 11 juli 2014 een medisch attest van dokter Azad Rahman neer waarin deze melding maakt van littekens ten gevolge van een snijwond op uw aangezicht en ten gevolge van brandwonden op uw linker onderarm (Zie map documenten). Het attest is uiterst summier. Het stelt dat u werd onderzocht na een “vechtpartij” die u een jaar eerder overkwam. Er is geen enkele indicatie dat deze uitspraak op iets anders berust dan wat u tegen de arts beweerde. Het attest stelt verder enkel dat u “verschillende droge littekan van snij wond” in uw aangezicht heeft en “droge brandwond littekens op li onderarm”. Dit attest toont geen oorzakelijk verband aan tussen de geattesteerde verwondingen en de door u aangehaalde oorzaken terwijl er tal van mogelijke oorzaken kunnen zijn voor de geattesteerde littekens. Dit attest bezit dan ook niet voldoende bewijskracht om op zich aannemelijk te maken dat u het slachtoffer was van vervolging of van een onmenselijke of vernederende behandeling. Evenmin kan het opwegen tegen de hierboven gedane vaststellingen betreffende uw geloofwaardigheid. Voor de volledigheid en zonder op enigerlei wijze de bevindingen van uw arts te betwisten of daar een andere medische opinie tegenover te willen plaatsen kan nog worden vermeld dat de littekens in uw aangezicht niet werden opgemerkt door Protection Officer tijdens het gehoor op het CGVS en dat, toen u uw arm toonde, enkel een aantal (kleine) littekens werden waargenomen.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

U bracht ook geen enkel geloofwaardig element aan dat u er van zou kunnen weerhouden om terug te keren naar Kaboel, de stad waar u opgroeide en uw hele leven woonde. Aangezien aan uw verblijf in de provincie Helmand geen geloof kan worden gehecht, u heel uw leven in Kaboel hebt gewoond en u Afghanistan naar eigen zeggen ook vanuit deze stad hebt verlaten is er geen enkele indicatie als zou u ooit ergens anders hebben verbleven. U beschikt in deze stad dan ook over een reëel familiaal netwerk. Uw stiefmoeder die u opvoedde woont samen met haar kinderen in deze stad. Ook twee tantes langs vaderszijde wonen in Kaboel (Gehoor CGVS, p. 6). Uw oom Noor, waar u de dagen voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben verbleven, woont eveneens in deze stad (Gehoor CGVS, p. 6). Hij zou pas besloten hebben om u naar Europa te sturen nadat duidelijk zou zijn geworden dat uw schoonfamilie een bedreiging vormde voor u en zijn familie. Aan deze problemen kan echter geen geloof worden gehecht. Het is ook uw oom Noor die uw reis zou hebben betaald, al kan u niet vertellen hoeveel hij betaalde (Gehoor CGVS, p. 9). Ook na uw komst naar België bleef u contact houden met uw oom (Gehoor CGVS, p. 6-7). U verblijft hier in België bovendien bij familie van de vrouw van uw oom Noor, Zaratullah (Gehoor CGVS, p. 7). Deze persoon onderhoudt u ook in België (Verklaring DVZ, p. 9). Het feit dat u zelfs hier in België onderdak vond bij familie van uw oom bevestigt

nogmaals dat u nog steeds over een reëel en draagkrachtig familiaal netwerk beschikt waarop u kan terugvallen bij terugkeer naar Afghanistan.

Zowel u als uw advocaat verwezen tijdens uw gehoor bij het CGVS naar uw mentale toestand. Hierbij moet worden opgemerkt dat zich tijdens uw gehoor bij het CGVS op geen enkel moment problemen voordeden en u vlot antwoordde op de gestelde vragen. U legde ook geen enkel document neer om een eventuele psychische problematiek te staven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de

stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viserden AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM en van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor

haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. De commissaris-generaal heeft terecht vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat haar betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming nu er geen enkel geloof kan gehecht worden aan haar verklaringen als zou zij vervolging vrezen door haar schoonfamilie omdat zij hun huishouden is ontvlucht en een huwelijk met haar schoonbroer weigerde. De geloofwaardigheid wordt in de eerste plaats ernstig ondergraven door de vage, lacunaire en weinig aannemelijke verklaringen over haar verblijf bij haar schoonfamilie in de provincie Helmand. Gezien aan verzoeksters verblijf bij haar schoonfamilie in de provincie Helmand geen geloof kan worden gehecht, zijn ook de problemen die zij aldaar zou hebben ondervonden ongeloofwaardig. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade door haar schoonfamilie te hebben.

Waar verzoekster benadrukt dat zij wel veel wist te vertellen van haar dorp en van mening is dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar profiel van laaggeschoolde, alleenstaande Afghaanse vrouw, is de Raad van mening dat de lage scholingsgraad van verzoekster geen afdoende verklaring vormt voor de vage, tegenstrijdige verklaringen en de lacunes in haar kennis inzake haar beweerde verblijf in het district Sangin van de provincie Helmand. Ook van personen met een lage scholingsgraad mag immers worden verwacht dat deze kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en het dorp waar zij bijna twee jaar zou hebben verbleven bij haar schoonfamilie, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Zo is het niet aannemelijk dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde de naam van het dorp waar zij bijna twee jaar woonde niet te kennen omdat zij niet naar buiten mocht gaan, terwijl zij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel plots wist wat de naam van het dorp was. Verzoekster kon hiervoor geen aannemelijke verklaring geven. Verder kon verzoekster nauwelijks iets vertellen over het dorp – zij wist dat er een moskee en een waterstroom was, dat er stammen met hun families wonen – maar kon slechts één dorp in de omgeving bij naam noemen, kon niet aangeven waar het dichtstbijzijnde hospitaal was, noch waar de familie boodschappen deed. Verder bleef zij erg vaag over het landschap dat volgens haar "groen en plat" was. Dit is niet overtuigend nu verzoekster zich toch naar het dorp begaf, het ook weer verliet en zodoende het dorp en de omgeving van het dorp heeft doorkruist. Gezien de vaststellingen in de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde verblijf in Helmand.

Waar verzoekster haar onwetendheid tracht te verschonen door erop te wijzen dat een gehoor bij de asielinstanties voor een alleenstaande Afghaanse vrouw niet stressvrij is, toont verzoekster echter niet aan dat zij tijdens het gehoor daadwerkelijk dermate gestresseerd was dat zij niet bij machte was om verklaringen af te leggen of dat niet mocht worden verwacht dat zij haar relaas op een coherente en gedetailleerde wijze kon uiteenzetten. Evenmin toont zij *in concreto* aan waar of op welke wijze de beweerde stress haar verklaringen zou hebben beïnvloed of van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat, waar nog aangenomen kan worden dat elk gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst.

Waar verzoekster stelt dat zij na haar huwelijk traumatische ervaringen heeft ondergaan door haar schoonfamilie, waardoor haar in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige kennis volgens haar kan verklaard worden, gaat verzoekster volledig voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing dat de beweerde problemen met haar schoonfamilie ongeloofwaardig werden bevonden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat zij tot op heden geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in haar hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont zij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat

staan dat zij aantoont dat zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt misbruikt te zijn door haar stiefmoeder merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster – hoewel zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde niet goed behandeld te zijn door haar stiefmoeder (vragenlijst, vraag 5, 10) – tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel moment aanhaalt dat de (eventuele) slechte behandeling door haar stiefmoeder heeft geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst - verzoekster bleef overigens bij haar stiefmoeder wonen tot aan haar huwelijk (verklaring, vraag 10, p. 4; gehoorverslag, p. 4) - en dat evenmin kan blijken dat dit een factor zou zijn die verzoekster ervan zou weerhouden om zich terug in Afghanistan te vestigen.

Waar verzoekster aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de situatie van vrouwen in Afghanistan, dat vrouwen, naast het risico op vervolgingen, dagelijks het risico lopen om onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals verwoord is in artikel 3 EVRM en desbetreffend citeert uit diverse rapporten, wordt opgemerkt dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Er kan immers geen geloof worden gehecht aan haar asielrelaas.

Waar verzoekster van mening is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig te werk is gegaan bij de behandeling van haar dossier nu het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat er geen littekens in het aangezicht van verzoekster zijn en dat zij deze littekens aan de Raad zal laten zien, wordt opgemerkt dat verzoekster ter terechtzitting niet aanwezig was en de Raad dit aldus niet heeft kunnen waarnemen. In welke mate verzoekster al dan niet littekens heeft, kan overigens op zich geen bewijs vormen van de omstandigheden waarin zij eventuele verwondingen heeft opgelopen. Hoe dan ook bevat het door verzoekster neergelegde uiterst summier medische attest de melding van *“verschillende droge littekan van snij wond op haar gezicht en droge brandwond littekens op li onderarm”*. Het attest stelt verder dat verzoekster werd onderzocht na een *“vechtpartij”* dat haar een jaar eerder overkwam. Er is geen enkele indicatie dat deze uitspraak op iets anders berust dan wat verzoekster aan de arts beweerde. Dit attest toont geen oorzakelijk verband aan tussen de geattesteerde verwondingen en de door verzoekster aangehaalde oorzaken en bezit dan ook niet voldoende bewijskracht om op zich aannemelijk te maken dat verzoekster het slachtoffer was van vervolging of van een onmenselijke of vernederende behandeling. Evenmin kan het opwegen tegen de hierboven gedane vaststellingen betreffende verzoeksters geloofwaardigheid. Een medisch attest is overigens geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een asielzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

2.5. Verzoekster maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010*, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van

vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. De geüpdatete richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

Niettegenstaande verzoekster een vrouw is, beschikt zij in Kabul over een uitgebreid familiaal netwerk. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht als volgt: *“U bracht ook geen enkel geloofwaardig element aan dat u er van zou kunnen weerhouden om terug te keren naar Kaboel, de stad waar u opgroeide en uw hele leven woonde. Aangezien aan uw verblijf in de provincie Helmand geen geloof kan worden gehecht, u heel uw leven in Kaboel hebt gewoond en u Afghanistan naar eigen zeggen ook vanuit deze stad hebt verlaten is er geen enkele indicatie als zou u ooit ergens anders hebben verbleven. U beschikt in deze stad dan ook over een reëel familiaal netwerk. Uw stiefmoeder die u opvoedde woont samen met haar kinderen in deze stad. Ook twee tantes langs vaderszijde wonen in Kaboel (Gehoor CGVS, p. 6). Uw oom Noor, waar u de dagen voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben verbleven, woont eveneens in deze stad (Gehoor CGVS, p. 6). Hij zou pas besloten hebben om u naar Europa te sturen nadat duidelijk zou zijn geworden dat uw schoonfamilie een bedreiging vormde voor u en zijn familie. Aan deze problemen kan echter geen geloof worden gehecht. Het is ook uw oom Noor die uw reis zou hebben betaald, al kan u niet vertellen hoeveel hij betaalde (Gehoor CGVS, p. 9). Ook na uw komst naar België bleef u contact houden met uw oom (Gehoor CGVS, p. 6-7). U verblijft hier in België bovendien bij familie van de vrouw van uw oom Noor, Zaratullah (Gehoor CGVS, p. 7). Deze persoon onderhoudt u ook in België (Verklaring DVZ, p. 9). Het feit dat u zelfs hier in België onderdak vond bij familie van uw oom bevestigt nogmaals dat u nog steeds over een reëel en draagkrachtig familiaal netwerk beschikt waarop u kan terugvallen bij terugkeer naar Afghanistan.”* Verzoekster brengt geen elementen aan die erop wijzen dat zij niet bij haar familie in Kabul terecht kan.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoekster onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict” van 25 juni 2014 en COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Kabul - Stad” van 30 april 2014) en aan de verweernota (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Kabul - Stad” van 26 september 2014) en aanvullende nota (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan Security Situation” van januari 2015) blijkt dat de stad, die bereikbaar is via de luchthaven, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat in Kabul plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij plegen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in de stad, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dan ook voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidsmedewerkers en hun wagens. Niettegenstaande de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, zijn Afghaanse burgers geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden en zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor. Dit patroon houdt nog steeds stand, zelfs tijdens de sterke toename van aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. De opstandelingen viseren sinds begin 2014 uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, maar het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Aangezien het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul zeer laag.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen informatie aan die de voormelde uitgebreide en gedetailleerde analyses kunnen ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF